

La 'vella' política del PSOE

El debat entre *vella* i *nova* política no és tan dràstic com defensen alguns teòrics massa influïts pel clima alegre de les aules universitàries. Ni el dilema és tan palmari ni la societat s'ha decantat majoritàriament per les noves fórmules de la democràcia més *participativa*. En el cas de la dreta espanyola, per exemple, la *nova* política de Ciutadans no ha fet gaire mal al Partit Popular. Malgrat els casos encadenats de corrupció que es multipliquen en la força que lidera Mariano Rajoy. L'esquerra espanyola és una altra cosa. Allà sí que es pot parlar de fragmentació, propiciada pels errors del PSOE, la irrupció innegable de Podemos i la importància creixent, també, de les esquerres nacionals en els territoris *perifèrics*. Aquesta fragmentació es fa ben evident davant els darrers resultats de les urnes, però no és tan clar que responga exclusivament a la demanda social d'una nova manera de fer política i d'entendre el funcionament dels partits. En tot cas, també resultaria excessivament simplista no atribuir un cert impacte social a les reaccions que es van començar a palpar el 15 de maig del 2011. Hi va haver un 15M, hi ha uns *indignats*, i hi ha també una repercussió política de tot aquell moviment social, que ara perdura d'una manera o una altra en plataformes reivindicatives.

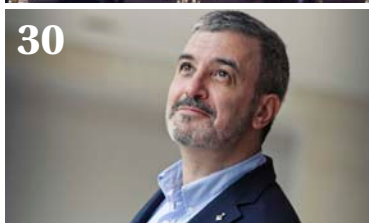
Podem parlar de *nova* política quan el mateix PP intenta reaccionar davant els seus casos de corrupció? Seria excessivament còndid fer-ho. Fan *nova* política Albert Rivera i els seus Ciutadans? Ben segur que no. Però així ho volen aparentar. És *nova* política la que apliquen a les seues organitzacions Pablo Iglesias, Mónica Oltra o Ada Colau? Segons en quins termes, es pot convenir que això sembla, però que no sempre la realitat acompanya les intencions. Les bregues entre el mateix Iglesias i Íñigo Errejón semblen més aviat una expressió de la política més *vella*. Es pot definir com a *nova* política la nova manera de fer del Partit Demòcrata enfront de Convergència Democràtica? I la del PSC, amb l'assumpció de les primàries com una realitat sincera i indiscutible? Almenys així ho intenten els seus dirigents.

Siga com siga, qui no fa nova política, a part del PP, és el PSOE. Tot el procés i tot el trauma intern que ha comportat l'abstenció davant la investidura de Mariano Rajoy és política d'allò més *vella*. Feta al marge dels mil·litants. O fins i tot contra ells. Tan vella com la manera d'actuar de Susana Díaz i la majoria de les federacions socialistes d'Andalusia, Extremadura i Castella-la Manxa. La incògnita és determinar si els nous electors, la part més inquieta de l'electorat socialista, els ho acabaran reprovant.

50

30

73 MÓN EDITORIAL

74 LITERATURA | Lluís Bonada

El gran periodisme d'idees, tant el liberal com el reaccionari, personificat en la figura de Manuel Brunet

75 MÚSICA

Música des del bosc profund de Xavier Baró

Xavier Aliaga

76 CINEMA

Secret de Geneviève Bujold

Àlex Gorina

77 TELEVISIÓ

Matança

Toni de la Torre

78 TEATRE

Somnis trencats

Francesc Foguet i Boreu

79 ART

Quaranta anys de videoart a Espanya

Ricard Mas Peinado

80 ART

El segon comte de Güell

Francesc Fontbona

81 GASTRONOMIA

L'allioli de la Renaixença

Jaume Fàbrega

Disseny: Ana Vanesa Prieto

Disseny de la capçalera: Toni Payà

Disseny de la portada: Toni Payà

Publicitat i promoció: Salva Martínez (València)

Tel.: 963 535 100. Gemma Garrido i Zaida Torregrosa (Barcelona). Tel.: 932 384 262.

Nous projectes: Zaida Torregrosa

Subscripcions: Maria Josep Cánovas

Administració: Pilar Martí

Fotomecànica i impressió: Rotimpres Aiguaviva (Gironés).

Dipòsit legal: V-853-1984

Amb el suport:

Generalitat de Catalunya

Cap part d'aquesta publicació no pot ser reproduïda per cap mitjà: mecànic, fotoquímic, electroòptic, magnètic, de fotocòpia, ni de cap altra mena, sense permís de l'editor.